

[Steen Folke]

Front, en bistand på linje med den, der gives fra Norge og Sverige. I den forbindelse ville det selvfølgelig ikke være nogen skade til, hvis bistanden bliver af et helt andet omfang end de håndører, der hidtil er faldet af til forskellige kirkelige organisationers humanitære hjælpearbejde.

Udenrigsministeren (Christophersen):

Det synes jo set fra hr. Steen Folkes side at være et lidt uopslideligt problem, vi står med her. Jeg må svare det, jeg har svaret adskillige gange før både i folketingets finansudvalg og her i salen, nemlig at regeringen ikke vil ændre principperne for sin bistand på dette område. Vi giver bistanden som dansk humanitær bistand efter behov og efter samme principper, som ligger til grund for FN's flygtningehøjkommissærs virke, og hjælpen har kun det ene formål at hjælpe medmennesker uanset deres politiske eller religiøse tilhørsforhold. Derfor er det i forhold til Zimbabwe som i forhold til alle andre lande, hvor vi hjælper, enkeltindivider i nød, der modtager bistand, og ikke de pågældende frihedsbevægelser eller regimer, og det princip ønsker vi altså ikke at ændre. Det bidrag, vi giver, ydes i form af tøj, mad, skolemateriel og medicin, og det distribueres gennem den kirkelige organisation Christian Care til nødlidende i selve Zimbabwe og gennem Det lutherske Verdensforbund til flygtninge fra Zimbabwe i Moçambique og i Zambia.

Støtten til flygtninge ydes i samråd med FN's flygtningehøjkommissær og i øvrigt med de forskellige parters indforståelse. Derfor er bistanden også tilrettelagt efter et tredelingsprincip med lige store bidrag til de forskellige kategorier af mennesker, som er i en vanskelig situation, altså dels en bistand til nødlidende zimbabweanere inden for selve landets grænser, dels en bistand til flygtninge, der opholder sig i Zambia, og dels en bistand til flygtninge, som opholder sig i Moçambique.

Ud over den hjælp, som vi giver disse tre formål – og den er på i alt 2 $\frac{1}{4}$ mill. kr. – giver vi lige ved 3 mill. kr. til FN's og andre internationale bistandsorganisationers virke.

Endelig skal jeg også nævne det bidrag, som Danmark giver til FN's flygtningehøjkommissær og til FN's særorganisationer,

hvoraf også en del bruges til det formål, jeg her har talt om.

Steen Folke (VS):

Problemet synes at være uopslideligt, siger ministeren og kan tydeligvis ikke rigtig forstå, at vi bliver ved at forfølge dette problem, men rent faktisk kan det vel ikke have undgået ministerens opmærksomhed, at problemet altså faktisk bliver ved at være der nede i Zimbabwe. Det er jo ikke specielt problemet her i folketinget, hvor sagen bliver rejst med visse mellemrum. Så længe situationen er, som den er, er der grund til at beskæftige sig med dette problem, og jeg mener, at der sker en tilspidsning af problemet i denne tid, som ville gøre en indsats ekstra påkrævet.

Ministeren henviser til, at man for Danmarks regerings vedkommende alene giver humanitær bistand. Så vidt jeg ved, gælder det også den svenske og den norske regerings bistand, at der er tale om humanitær bistand, men det er altså en bistand, som man i Sverige og Norge udmærket mener at kunne give til de befrielsesbevægelser, ZANU og ZAPU, som kæmper imod de hvide undertrykkere i Zimbabwe.

Jeg synes, det er overordentlig beklageligt, at den danske regering ikke agter at yde en bistand til Zimbabwes befrielsesbevægelser på linje med den norske og den svenske.

Det forekommer mig ret klart, at dansk udenrigspolitik i disse år undergår en almindelig højredrejning. Jeg er ikke nogen stor beundrer af norsk og svensk udenrigspolitik, men jeg må konstatere, at disse to landes udenrigspolitik er særdeles progressiv sammenlignet med Danmarks. Det gælder ikke mindst Afrikapolitikken. For nylig spurgte jeg den danske regering, om man i lighed med den svenske vil fremsætte forslag om stop for investeringer i Sydafrika og Namibia. Det var der også et benægtende svar på.

Jeg vil gerne stille et tillægsspørgsmål til udenrigsministeren: hvilken rolle spiller det for udviklingen af en stadig større afstand mellem på den ene side den danske og på den anden side de øvrige nordiske landes udenrigspolitik, at Danmark bestræber sig for at komme til at tale med én stemme sammen med de øvrige EF-lande?

Udenrigsministeren (Christophersen):